

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer fjorten

Det andet ve — del ét

Jeff Pippenger

2026-06-05

I den foregående artikel sammenstillede vi den femte basuns profetiske kendetegn, som er det første ve, med den snart kommende søndagslov. At betragte den femte basun som den første af de sidste tre basuner ud fra den forståelse, at den første illustrerer den sidste, bringer Islams profetiske rolle i det første ve i overensstemmelse med jordskælvet i Åbenbaringen 11. Jeg modtog en e-mail fra en ven dagen efter, at vi havde drøftet denne artikel ved sabbatsmødet, og min ven forsøgte ligeledes at sammenstille den sjette basun, som er det andet ve, med den snart kommende søndagslov. Dette er en gyldig fremgangsmåde, for de sidste tre basuner er tre veer.

Og jeg så og hørte en engel flyve midt hen over himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige basunrøster fra de tre engle, som endnu skal blæse i basun! Åbenbaringen 8:13.

De sidste tre basuner er et særskilt symbol inden for de syv basuner, ligesom de sidste tre menigheder er særskilte fra de første fire, og de sidste tre segl er særskilte fra de syv segl. Denne profetiske sandhed er ofte blevet behandlet gennem årene. Sammen med at overveje det lys, som fremkommer ved at betragte det første og det tredje ve som et alfa- og omega-symbol, må vi også betragte de tre veer som en tredobbelt anvendelse af profetien.

En tredobbelt anvendelse af profetien viser, at alle de profetiske kendetegn ved det første og det andet ve vil være til stede i det tredje ve. Det første ve var Arabias islam, og det andet ve var Tyrkiets islam. Det første ve skulle „plage“, og det andet ve skulle „dræbe“ en tredjedel af menneskene.

Den første ves plager

Og det blev givet dem, at de ikke skulle dræbe dem, men at de skulle pine i fem måneder; og deres pine var som en skorpions pine, når den stikker et menneske. ... Og de havde haler ligesom skorpioner, og der var brodde i deres haler; og deres magt var at skade mennesker i fem måneder. Åbenbaringen 9,5.10.

Den anden vejes død

Og de fire engle blev løst, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, for at dræbe den tredje del af menneskene. ... Ved disse tre blev den tredje del af menneskene dræbt, ved ilden og røgen og svovlet, som udgik af deres munde. Åbenbaringen 9,15.18.

De to tredjedele af menneskene, som ikke blev dræbt, omvendte sig ikke.

Og resten af menneskene, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig dog ikke fra deres hænders gerninger, så de holdt op med at tilbede dæmoner og afguder af guld og sølv og kobber og sten og træ, som hverken kan se eller høre eller gå. Heller ikke omvendte de sig fra deres mord eller fra deres trolddomskunster eller fra deres utugt eller fra deres tyverier. Åbenbaringen 9:20, 21.

De syv basuner er et forbillede på de syv sidste plager, og i vers tyve kaldes basunerne plager. De Forenede Stater er en tredjedel af den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet, og det dræbes som det sjette rige ved søndagsloven. Dets død blev fremkaldt på grund af falsk tilbedelse, forbilledet ved „deres hænders værker“, „tilbedelsen“ af „onde ånder og afguder af guld og sølv og kobber og sten og træ“, af „mord“, „trolddomskunster“, „utugt“ og „tyveri“.

Falsk tilbedelse, forbilledliggjort ved søndagstilbedelse, er den „årsag“, som der skal omvendes fra; men de omvendte sig ikke, og derfor er „virkningen“ den pine og død, som Islams græshopper bringer. Skønt en tredjedel af menneskene, De Forenede Stater, bliver dræbt ved søndagsloven, omvender de andre to tredjedele sig ikke.

Veeråb og engle

Det første og andet ve svarer til den første og anden engel i den milleritiske historie, og denne historie gentages til punkt og prikke i de hundredfireogfyrre tusindes historie. De hundredfireogfyrre tusindes historie er den tredje engels historie og svarer til det tredje ve. Ligesom den milleritiske histories vejmærker gentages i de hundredfireogfyrre tusindes historie, således vil også vejmærkerne for det første og andet ve blive gentaget i den tredje engels historie.

„Det første og det andet budskab blev givet i 1843 og 1844, og vi står nu under forkyndelsen af det tredje; men alle tre budskaber skal stadig forkyndes. Det er nu lige så nødvendigt som nogensinde før, at de gentages for dem, som søger efter sandheden. Med pen og stemme skal vi lade forkyndelsen lyde og vise deres rækkefølge og anvendelsen af de profetier, som fører os frem til den tredje engels budskab. Der kan ikke være et tredje uden det første og det andet. Disse budskaber skal vi give til verden i publikationer, i taler, idet vi i den profetiske histories forløb viser de ting, som har været, og de ting, som vil komme.“ Selected Messages, bog 2, 104.

Vort arbejde som studerende af profetien er at sammenføje den første og den anden engels budskaber til den tredje engels budskab. Uden de to første budskaber kan man ikke have et tredje budskab, for „der kan ikke være et tredje uden det første og det andet“. Dette er sandt med hensyn til „rækkefølge“, for hvis der ikke er et første og et andet, så er det tredje i virkeligheden det første. Det er også sandt med hensyn til „indhold“, for den første og den andens profetiske kendetegn identificerer den tredjes kendetegn. Matematisk findes der intet tredje uden et første og et andet, og profetisk findes der ingen vejmærker i den tredje engel, hvis vejmærkerne i den første og den anden udelades.

„Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres gerning skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskab er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med dette, som følger.

Den tredje engel forkynder sin advarsel med høj røst. „Efter dette,“ sagde Johannes, „så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.“ I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Vores opgave er at vise »i den profetiske histories linje de ting, som har været« i milleritternes bevægelse, »og de ting, som skal ske« i de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse.

„Herren er ved at straffe verden for dens misgerning. Han er ved at straffe de religiøse samfund for deres forkastelse af det lys og den sandhed, som er blevet givet dem. Det store budskab, som forener den første, anden og tredje engels budskaber, skal gives til verden. Dette skal være tyngden i vort arbejde.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 950.

Sammensmeltningen af den første og den anden engels budskab er det, som oplyser jorden, når englen i Åbenbaringen atten stiger ned. Hun udtalte: „Efter dette,“ sagde Johannes, „så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.“ I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet. Den „oplysning“, som er forbundet med, at „jorden“ bliver „oplyst“, fuldbyrdes, når „lyset fra alle tre budskaber er forenet“. Arbejdet med at sammenføje, linje på linje, de tre budskaber ved at bringe den milleritiske historie i parallel med de hundred fireogfyrre tusinds historie skal også fuldbyrdes med de tre veer.

Babylons fald, som forkyndt af den anden engel, kan ikke adskilles fra den første engels budskab. Den første engels budskab identificerede Kristi andet komme i 1843, og da budskabet slog fejl, frembragte virkningen af budskabet de protestantiske kirkers fald. Virkningen var den anden engel, årsagen var den første engels fejlslag. Havde der ikke været nogen første engel, ville der ikke have været noget Babylons fald, som forkyndt af den anden engel. Det element, der bandt årsag og virkning sammen, var „tid“. „Tiden“ (1843) gik ikke i opfyldelse, og denne fejltagelse frembragte „virkningen“. „Årsagen“ var den fejl at identificere, at de tre profetier, som Miller fejlagtigt havde konkluderet, ville ende omkring 1843. Disse tre profetier om 1335, 2300 og de 2520 år havde Miller troet ville afsluttes med Kristi komme i skyerne i 1843. Da de tidsprofetier, som Miller fejlagtigt havde forstået, slog fejl, gav det protestanterne anledning til at forkaste den første engels budskab, og den anden engel kom. Den første engel var „årsagen“, og den anden var „virkningen“.

Den første og den anden engels budskaber kan ikke adskilles, for de er profetisk forbundet ved profetisk tid. Det første og det andet ve er ligeledes profetisk forbundet ved „tid“. Tidsprofetien om det første ve, som angiver et hundrede og halvtreds års pine, ender nøjagtigt dér, hvor tidsprofetien om tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage for det andet ve, som dræber, begynder. Tidsprofeti forbinder det første og det andet ve og ligeledes den første og den anden engels budskaber.

Opfyldelsen af tidsprofetierne om den første og den anden ve gav kraft til den første engels budskab og bragte englen i Åbenbaringen 10 ned for at oplyse verden med sin herlighed. Om den første engel skrev søster White, at hun blev „fortalt, at hans mission var at oplyse jorden med hans herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede.“ Det er den samme mission som den tredje engel i Åbenbaringen 18.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev båret til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet bevidnet i noget land siden det sekstende århundredes Reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.

”Værket vil ligne det på Pinsedagen. Ligesom den ”tidlige regn” blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at få den dyrebare sæd til at spire frem, således vil den ”sildige regn” blive givet ved dets afslutning til høstens modning. ”Da skal vi kende, ja, vi skal stræbe efter at kende Herren; hans frembrud er beredt som morgenrøden, og han skal komme til os som regnen, som den sildige og den tidlige regn over jorden.” Hoseas 6:3. ”Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; for han har givet jer den tidlige regn i rette mål, og han vil lade regnen falde ned for jer, den tidlige regn og den sildige regn.” Joel 2:23. ”I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af min Ånd over alt kød.” ”Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst.” Apostlenes Gerninger 2:17, 21.

”Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en ringere åbenbarelse af Guds kraft end den, der prægede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved den tidligere regns udgydelse ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes ved den sildige regn ved dets afslutning. Her er ’vederkvægets tider’, som apostlen Peter så frem til, da han sagde: ’Derfor, fat nu et andet sind og omvend eder, så eders synder må blive udslettet, for at vederkvægets tider må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den forjættede Kristus Jesus.’ ApG 3:19, 20.” Den Store Strid, 611.

Opfyldelsen af tidsprofetierne om det første og andet ve bragte englen ned for at oplyse jorden med sin herlighed i 1840 og gav derved den første engels budskab kraft, og opfyldelsen af det tredje ve bragte englen ned for at oplyse jorden med sin herlighed den 11. september og gav derved den tredje engels budskab kraft. Jordens oplysning fuldbyrdes ved sammenføjnngen af de to bevægelser i en parallel anvendelse—linje på linje. Det er budskabet om de tre veer, der giver budskabet om de tre engle kraft. De er vævet sammen som to linjer; den ene indre og den anden ydre. De tre engle repræsenterer Guds folks gerning, og deres gerning får kraft ved opfyldelsen af de tre veer. Det ydre er islam og dets profetiske gerning, og det indre er Kristus i sit folk—herlighedens håb. Af denne grund er Juda knyttet til æslet i Jakobs profeti om symbolikken i hans tolv sønner i de sidste dage.

Og Jakob kaldte sine sønner til sig og sagde: Saml jer, for at jeg kan kundgøre jer, hvad der skal times jer i de sidste dage. Saml jer, og hør, I Jakobs sønner, og lyt til Israel, jeres fader. ... Juda, dig skal dine brødre prise; din hånd skal være på dine fjenders nakke; din faders sønner skal bøje sig for dig. Juda er en løveunge; fra byttet, min søn, er du steget op; han krøb sammen, han lagde sig som en løve og som en gammel løve; hvem vil vække ham? Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller herskerstaven fra mellem hans fødder, indtil Shilo kommer; og folkene skal samles om ham. Han binder sit føl til vintræet og sin æselhoppehingsts føl til den ædle vinstok; han tvætter sine klæder i vin og sin kappe i druers blod. Hans øjne er mørke af

vin, og hans tænder hvide af mælk. 1 Mosebog 49:1, 2, 8–12.

Kristus er Løven af Judas stamme, som tvættede sine klæder i blod, og som er „den ædle vinstok“, der profetisk er bundet til „æslets føl“. Det ydre budskab i de tre veer er bundet til det indre budskab fra de tre engle. Den første og den anden engel løber parallelt med den tredje engel, og den første og den anden ve må løbe parallelt med den tredje ve.

Nøglen

Slaget om Nineve er den „nøgle“, som bringer islams mørke over verden, når romerkatolicismens dødelige sår læges ved den snart kommende søndagslov, som er jordskælvet i Åbenbaringen elleve, hvor det tredje ve kommer pludseligt. Det kommer i jordskælvets „time“.

Og i samme stund blev der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen styrtede sammen, og ved jordskælvet omkom syv tusind mennesker; og de øvrige blev grebet af frygt og gav Himlens Gud ære. Det andet ve er forbi; se, det tredje ve kommer snart. Åbenbaringen 11:13, 14.

Søndagsloven indleder billedet af dyret som prøvetid for verden, og slaget om Nineve er nøglen, der identificerer erobringen af det sjette rige, idet Tyrus' skøge ihukommes, når hun begynder at synge sine sange til opfyldelsen af Esajas treogtyve. Prøven med dyrets billede er den prøve, hvorved et menneskes evige skæbne afgøres, og den afgøres, før nådetiden lukkes. Nådetiden lukkes for verden, når Mikael står frem. Prøvetiden med dyrets billede for verden i Åbenbaringen kapitel tretten, vers tolv og følgende, er forbilledliggjort i prøvetiden med dyrets billede for De Forenede Stater.

"Når Amerika, den religiøse friheds land, forener sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle jordens lande blive ledet til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, s. 18.

Dyrets billedes prøvetid i De Forenede Stater adskiller og besegler de hundrede og fireogfyrre tusinde i Åbenbaringen syv, og dyrets billedes prøvetid for verden besegler den store skare i Åbenbaringen syv.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Nøglen, fremstillet ved slaget om Nineve, markerer begyndelsen på billedets prøvetid for verden, samtidig med at den markerer afslutningen på billedets prøvetid for De Forenede Stater. En nøgle, fremstillet ved slaget om Nineve, åbner afgrunden, som bringer islams oversvømmelse over verden, fremstillet som græshopper. Denne nøgle ved midnatsråbets afslutning er et forbillede på en nøgle, der åbner den selvsamme afgrund i De Forenede Stater ved begyndelsen af midnatsråbet.

Nøglen i De Forenede Stater er i Tredje Mosebog 23 fremstillet som basunfesten, når æslet løses ved begyndelsen af forkyndelsen af midnatsråbet. Den nøgle drejes, når ildkuglerne over Nashville kommer. Basunfesten, og angrebet på Nashville, når islam løses, er et forbillede på slaget om Nineve ved søndagsloven.

Søndagsloven er afslutningen på forkyndelsen af „midnats“-råbet, for råbet forandres da til det „høje“ råb, og begyndelsen på den periode må af profetisk nødvendighed anskueliggøre enden. I det første ve skulle islam plage Roms hære, som er et forbillede på De Forenede Stater, i hundrede og halvtreds år. Nøglen (slaget ved Nineve) markerer begyndelsen på forkyndelsen af midnatsråbet, ligesom basunernes højtid gør det. I Tredje Mosebog treogtyve er der femten dage mellem basunernes højtid og pinsefesten, som også er løvhyttefesten. Disse femten dage under prøvetiden med dyrets billede i De Forenede Stater svarer til de hundrede og halvtreds års plage i det første ve. Femten er en tiendedel af hundrede og halvtreds.

Disse femten dage (hundrede og halvtreds år) ophører, når de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage begynder. Siden den 22. oktober 1844 finder profetisk tid ikke længere anvendelse, så de hundrede og halvtreds års pine er et symbol på de femten dage i Tredje Mosebog treogtyve, som begynder med basunernes højtid, efterfulgt fem dage senere af bannerets himmelfart, efterfulgt fem dage senere af forsoningsdagens dom, efterfulgt af fem dage til den pinselige udgydelse.

Der begynder den „time og dag og måned og år, da den tredje del af menneskene skulle dræbes“. „Timen“ er den store jordskælvs time, som er søndagsloven. „Dagen“ er Herrens hævn dag, når den laodikeiske syvendedags adventistkirke udspys af Herrens mund.

For de er et folk uden råd, og der er ingen indsigt i dem. Gid de var vise, så de forstod dette, så de ville betænke deres sidste ende! Hvordan skulle én kunne jage tusind, og to sætte titusind på flugt, hvis ikke deres Klippe havde solgt dem, og Herren havde overgivet dem? Thi deres klippe er ikke som vor Klippe, det må selv vore fjender dømme om. Thi deres vintræ er af Sodomias vintræ og af Gomorras marker; deres druer er galdebær, deres klaser er bitre. Deres vin er dragers gift og øglers grusomme gift. Er ikke dette gemt hos mig, forsegleet blandt mine skatte? Hævnen hører mig til, og gengældelsen; i sin tid skal deres fod glide; thi deres ulykkes dag er nær, og det, der skal komme over dem, iler. Thi Herren skal dømme sit folk og ynkes over sine tjenere, når han ser, at deres kraft er borte, og ingen er tilbage, hverken fri eller træl. Og han skal sige: Hvor er deres guder, den klippe, på hvilken de forlod sig? 5 Mosebog 32:28–37.

Jordskælvets „time“ er „dagen for deres ulykke“. Det er dommen over dem i adventismen, som ikke har en forståelse af den kundskab, der forøges i de sidste dage. De har valgt en falsk klippe at bygge deres hus på, og i virkeligheden er deres klippe sand.

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at trænge ind, som vil forstyrre den troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at løfte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, idet vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.”
Review and Herald, 14. april 1903.

„Måneden“ betegner den første måned.

Fryd eder da, I Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi han har givet jer den tidligere regn i rette mål, og han vil lade regnen falde ned for jer, den tidligere regn og den sildige regn i den første måned. Og tærskeladserne skal være fulde af hvede, og perserne skal flyde over med vin og olie. Og jeg vil erstatte jer de år, som græshopperne har fortæret, den store græshoppe og den lille græshoppe og fortærerer og gnageren, min store hær, som jeg sendte iblandt jer. Og I skal spise i overflod og mættes og prise Herren jeres Guds navn, han, som har handlet underfuldt med jer; og mit folk skal aldrig blive til skamme. Og I skal kende, at jeg er midt i Israel, og at jeg er Herren jeres Gud og ingen anden; og mit folk skal aldrig blive til skamme. Joel 2:23–27.

“Søndagslovens” time slår islams tredje ve uventet til, og laodikeisk adventisme bliver til skamme, fordi de har sat deres lid til slangens klippe. På den tid, i den første måned, udgydes den sene regn over et rensed folk. På det tidspunkt bliver De Forenede Stater dræbt, efter pinslen fra Nashville og fremefter. Den pinsel, som er byernes ødelæggelse, begynder, og ved søndagslovens time ender De Forenede Stater (bliver dræbt) som den sjette konge i Bibelens profeti og indleder prøvetiden med dyrets billede for verden, som ender, når det ottende kongerige kommer til sin ende, uden nogen til at hjælpe (bliver dræbt).

Euftrat floden

Floden Euftrat er symbolsk forbundet med islam, og Euftrat betyder „frugtbar“ eller „at bryde frem“. I det andet ve løsnes de fire vinde, som er bundet ved Euftrat.

Og den sjette engel blæste i basunen, og jeg hørte en røst fra de fire horn på guldalteret, som er for Guds åsyn, sige til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Euftrat. Og de fire engle blev løst, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, for at ihjelslå den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9:13–15.

Euftrat repræsenterede den østlige grænse for det forjættede land, og islam er i profetien «Østens børn». Deres profetiske kendetegn er, at de holdes tilbage og løses, begyndende med, at Hagar blev holdt tilbage af Sara.

Og Gud sagde: Sandelig, Sara, din hustru, skal føde dig en søn, og du skal kalde ham Isak; og jeg vil oprette min pagt med ham til en evig pagt og med hans slægt efter ham. Hvad Ismael angår, har jeg hørt dig; se, jeg har velsignet ham og vil gøre ham frugtbar og mangfoldiggøre ham overmåde; tolv fyrster skal han avle, og jeg vil gøre ham til et stort folk. 1 Mosebog 17:19, 20.

Ismael blev gjort frugtbar, og Euftrat betyder frugtbar. Ved afslutningen af profetien om de hundrede og halvtreds år med den første vejs trængsel begyndte profetien om en time, en dag, en måned og et år, da islam blev løsladt for at ihjelslå en tredjedel af menneskene. Ved søndagsloven bliver bibelprofetiens sjette rige dræbt, og det er en tredjedel af det moderne Rom. Islam var blevet holdt tilbage den 11. august 1840 ved bemyndigelsen af den første engels budskab, og det blev løsladt ved bemyndigelsen af den tredje engels budskab den 11. september.

Den 11. september begyndte beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, idet dommen over de døde ophørte, og dommen over de levende begyndte. Da islams tredje ve blev løsnet den 11. september, blev det straks holdt tilbage under beseglingens tid.

“Dette syn blev givet i 1847, da der kun var ganske få af adventbrødrene, som holdt sabbatten, og blandt disse var der kun få, som antog, at dens overholdelse var af tilstrækkelig betydning til at drage en skillelinje mellem Guds folk og de vantro. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at kunne ses. ‘Begyndelsen til den trængselstid,’ som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode umiddelbart før de bliver udgydt, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke forhindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‘senregnen,’ eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den periode, da de syv sidste plager skal blive udgydt.” Early Writings, 85.

Den „korte tid“, der leder frem til nådetidens ophør, er den periode, hvor „Kristus er i helligdommen“ og „afslutter“ „frelsens gerning“.

“I den forbilledlige ordning, som var en skygge af Kristi offer og præstedømme, var helligdommens renselse den sidste tjeneste, som ypperstepræsten udførte i den årlige kreds af tjenestegerningen. Det var forsoningens afsluttende værk — en fjernelse eller borttagelse af synd fra Israel. Det var et forbillede på det afsluttende værk i vor Ypperstepræsts tjeneste i himmelen, i fjernelsen eller udslettelsen af Hans folks synder, som er optegnet i de himmelske optegnelser. Denne tjeneste indebærer et undersøgelsesværk, et domsværk; og den går umiddelbart forud for Kristi komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed; for når Han kommer, er enhver sag blevet afgjort. Jesus siger: 'Min løn er med Mig, til at gengælde enhver, således som hans gerning er.' Åbenbaringen 22:12. Det er dette domsværk, som umiddelbart går forud for det andet komme, der forkyndes i den første engels budskab i Åbenbaringen 14:7: 'Frygt Gud og giv Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.'" Den store strid, 352.

“Udslettelsen af sit folks synder” finder sted under dommen over de levende.

Omvend jer derfor og bliv omvendt, for at jeres synder må blive udslettet, når tider med vederkvælgelse kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev prædikeret for jer; ham må himmelen modtage indtil tiderne for al tings genoprettelse, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters mund siden verdens begyndelse. Apostlenes Gerninger 3:19–21.

For at kunne omvende sig må man være levende, og den omvendelse, som Peter her henviser til i dens fuldkomne betydning, finder sted, når „vederkvælgelsernes tider skal komme“. Hvilen og vederkvælgelsen er den sildige regn, som begyndte, da den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed. Den mægtige engel var også den første engel af 11. august 1840, som steg ned, da islam blev holdt tilbage, og denne engel var „ingen ringere person end Jesus Kristus“. „Vederkvælgelsen“ og „tiderne for altings genoprettelse“ begynder med, at islam løses for at opirre folkeslagene, og derpå holdes tilbage, mens de hundrede og fireogfyrre

tusind besegles. 11/9 markerer tiderne med vederkvægelse og hvile, som er den sildige regn, og det markerer perioden for „altings genoprettelse“. Det, som bliver genoprettet, er menigheden, som siden oprøret i 1863 har været den stridende menighed, men vil blive den triumferende menighed i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind.

Den stridende kirke er en blanding af hvede og rajgræs, og den triumferende kirke er pinsefestens førstegrødeoffer af hvede. 11. september var første gang, Bileam slog æslet, og Bileam (De Forenede Stater) indledte umiddelbart efter overraskelsesangrebet en verdensomspændende krig mod terrorisme. Bileams æsel repræsenterer de tre veer, som udgør den tredje ve, og som løber parallelt med de tre engles budskaber. De tre veer er derfor profetisk styret af de tre trin i de tre engles budskaber. Af denne grund er anden gang, Bileam slår æslet, en fordobling, som det altid er tilfældet i det andet trin. Mellem de to vingårde i det gamle bogstavelige og det moderne åndelige herlige land slog islam Israel den 7. oktober 2023, og der blev straks lagt en begrænsning på Gaza, og derefter vil islam slå Nashville.

Nashville-angrebet er det andet af de to overraskelsesangreb, som i Bileams vidnesbyrd forekommer mellem vingårdene. Nashville markerer det profetiske vejmærke, hvor midnatsråbets budskab forenes med den anden engel. Midnatsråbets budskab begynder, når Kristi to disciple (der repræsenterer den anden engels budskab) løser æslet ved begyndelsen af det triumferende indtog. Dette optog fører til sidst til korset, som repræsenterer jordskælvet i forbindelse med den snart kommende søndagslov, hvor Roms skøge overvinder det sjette rige i Bibelens profeti, efter at hun har været glemt i De Forenede Staters historie.

Når skøgen begynder at synge sine sange ved søndagsloven, vil slaget om Nineve være blevet gentaget, og nøglen vil være blevet drejet om, som markerer åbningen af prøvetiden for dyrets billede i verden. Slaget om Nineve er afslutningen på forkyndelsen af midnatsråbet, som dernæst overgår til den tredje engels høje råb. Begyndelsen på denne periode, som er markeret ved overraskelsesangrebet på Nashville, vil ligeledes være blevet foregrebet i forbillede ved slaget om Nineve; for Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen, som Alfa og Omega. Nashville-angrebet vil af profetisk nødvendighed indeholde elementerne af en Roms sejr over Persien, som gør det muligt for islam at fylde jorden med mørke. Donald Trump er symbolet på Romes billede, så han vil sejre i slaget om Nineve, som er forbundet med angrebet på Nashville, men hans styrke til at modstå islams oversvømmelse vil være blevet udtømt.

Den kamp, som Ronald Reagan lykkedes med at vinde i 1989, var en kold krig, der var begyndt ved afslutningen af Anden Verdenskrig. Trumps kolde krig er slaget ved Panium, og den fører til den tredje verdenskrig ved søndagsloven, som er blevet forbilledliggjort ved slaget ved Actium og også slaget ved Nineve. Trumps kolde krig, fremstillet ved slaget ved Panium, fører til nedrivningen af forfatningens „mur“ mellem kirke og stat, således som det er forbilledliggjort ved nedrivningen af Berlin-„muren“ i 1989.

Nashville repræsenterer det punkt, hvor Bileams æsel knuser Bileams fod mod muren og dermed identificerer en lemlæstelse ved muren. Midnatsråbets periode begynder med en begivenhed, der støder ind i adskillelsens mur i Forfatningen og således markerer begyndelsen på opstillingen af

dyrets billede (foreningen af kirke og stat) med et waymark, som typificerer nedrivningen af adskillelsens mur ved afslutningen af opstillingen af dyrets billede. Donald Trump vil profetisk tale gennem en præsidentiel bekendtgørelse, som typificerer talen ved søndagsloven, således som det blev typificeret ved Alien and Sedition Acts af 1798. Han vil dér besejre Det Demokratiske Partis globalister og deres modparter blandt de globale RINO'er i Det Republikanske Parti. Hans sejr over de fjender, der er typificeret ved Persien i slaget ved Nineve, vil efterlade begge sider i den politiske krig berøvet den styrke, som er nødvendig for at modstå islams græshopper, der vil brede sig over landet. Trumps knuste fod er muren ved begyndelsen af midnatsråbets forkyndelse, som fører til muren ved afslutningen.

Vi vil fortsætte denne behandling af de tre veer i den næste artikel.